

SNY V ZÁHRADE

Slnko už dávno zapadlo za horizont. Mesiac však osvetlil tmou zahalenú oblohu s vynárajúcimi sa hviezdami. Nohy som si vyložila do kresla, bradu si položila na kolená a chvíľu pozorovala hviezdy na nočnej oblohe. Začalo fúkať. Zavrela som unavené oči a rukami nasávala teplo z horúceho čaju.

Zmohla ma únava. Taká ako nikdy. Oči som mala stále zavreté, ale akoby mi viac a viac upadávali do sna. Zrazu bolo všetko čierne. Strácala som sa v tme. Strácala som sa v sebe. Strácal sa mi svet. Ten môj svet, môj milovaný svet.

Samotná tma ma preniesla do iného sveta. Do sveta kde aj stromy sú fialové či dokonca vtáky modré. V takom svete aj kvety majú desať metrov, konáre sú obsypané farebnými plodmi sladšími než najsladšia sladkosť na svete. Vstanem zo zelenej trávy, spravím zopár krokov dopredu kde sa rozprestierajú kvety od výmyslu sveta.

Vo vzduchu je cítiť škoricu. Svetielka lietajúce tmou mi ukazovali cestu kamsi do neznáma. Zafúkal vietor. Ani lístok sa nepohol no mňa unášal vietor ďalej neznámou krajinou. Cítila som sa ľahká ako pierko a slabá ako to najkrehkejšie stvorenie. Zanesie ma to až niekde k obrovskému jazeru. Voda je číra a čistá. Blyští sa viac ako diamant. Bojzljivo namočím do nej ruky. Je studená ako ľad! Povzdychnem si.

Opäť si sadnem na trávu opriem sa o hrubú zelenú stonku akého si kvetu a zamýšľam sa nad sebou. Zamýšľam sa nad svetom, v ktorom som. Zavriem oči, ale len na chvíľu. Prebodne ma strach. Tak silno až ma pichne v hrudi. Strach z neznámeho? Či nepoznaného? Poobzerám sa, naokolo ticho. Ticho. Krásne nočné ticho, ktoré je len v rozprávkach alebo v samotných snoch. Znenazdajky zahúka sova. Srdce mi vyskočí až kdesi do krku a myslím, že sa zadusím. Cítim ako prestávam dýchať. Už ani nedýcham. Bojím sa o svoj holý život.

Znova sa však pomaly upokojím. Srdce sa naspäť vráti na svoje obvyklé miesto a ja sa môžem nadýchnúť. Zhlboka a pomaly.

Zbadám vysoký strom. Je vyšší ako ja, oveľa. Pretože ja som ako malá myška. Malá myška, ktorá sa stratila. „Odtiaľ môže byť krásny výhľad.“ príde mi na um. Vstanem. Prídem k nemu s nádejou ukrytou v hĺbke môjho ja. Pomaly a opatrne sa začnem naň šplhať. Nie som si istá, že to zvládnem. Nikdy som nebola dobrá v šplhaní. „Nepozerať sa dole. Hlavne sa nepozerať.“ ukľudňovala som sa. Moje sebavedomie zrazu stúplo a ja som vedela, že to dokážem. Dokážem, to čo som vždy chcela. Bola som blízko. Tak blízko, až som sa čudovala, aké skryté ja človek môže mať. V korune obrovského stromu som našla silný, hrubý konár, na ktorý som si sadla. Stále som sa držala pri kmeni. Listy stromu mi zastierali výhľad na krajinu. Moja hlava bojovala proti mne. So strachom, ktorý vo mne panoval som sa presúvala ku koncu konára. Zase som si sadla. Odhrnula som listy. Už mi nič neukrývalo ten zázračný pocit a jedinečný výhľad. Stromy, lesy, kvety, hory všetka príroda, nedotknutá ľudskou rukou. Kvety siahali do polovice vysokého stromu kde som sedela. Hory boli obrovské. Zahľadela som na ich zasnežené vrcholy. Niečo mi v tom okamihu zacláňalo výhľad. Nevedela som čo. V tme boli vidno len obrisy. Pomaly, ale iste sa to približovalo. Chytila ma panika. Nevedela som, čo mám robiť. Vyliezť vyššie, som už nemohla. Konáre by ma neudržali. Zliezť by som nestihla a ani kričať by mi nepomohlo.

Tak som sa schúlila ku kmeňu a dúfala, že sa mi nič nestane. Bolo to už čoraz bližšie stromu. Otrasy zeme som cítila čoraz silnejšie. Zatvorila som oči. Pre istotu.

Strom sa zatriasol. Nedalo mi to a otvorila som oči. So strachom a nulovým sebavedomým som sa opatrne odsunula od kmeňa. Videla som niečo obrovské. Neviem, čo to je. Ani nechcem.

Strom sa opäť zatriasol. Teraz už o čosi silnejšie. Kolená sa mi podlomili a spadli dole. Zadržovala som sa rukami. Triasla som sa ako osika. Každú chvíľu som mala pocit, že ma ruky neudržia. Ruky ma boleli. Veľmi. Strom sa zatriasol. Opäť. Moje ruky to už nevydržali. Cítila som ako padám. Ako padám kdesi do neznáma. Podo mnou nebolo nič. Len tráva, tráva a tráva.

Otvorila som oči. Zadýchane hľadím na mesiac. Poobzerám sa okolo seba. Žiadne obrovské

stromy, kvety a vietor, ktorý ma môže odfúknuť na druhý koniec záhrady. Že by to bol len sen? A že by skutočnosť?

Dopísala som poslednú vetu na papier. Šialené ako ma môže vyviešť z kontroly môj vlastný príbeh.

ZŠ Dudova 2, Bratislava
Ema Panáčková 7. A